

HỒI THỨ MỘT TRĂM LINH SÁU

NIÊM HOA CHỈ ĐẢ THƯỜNG HUYỀN ĐỘ

Hư Trúc thấy quần tăng bi phần buồn rầu, bản tự gặp phải một kiếp nạn trọng đại, cũng muốn tiến ra nói huých toẹt vào mặt Cưu Ma Trí là võ công của hắn không phải tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm. Nhưng y đã ở chùa Thiếu Lâm hai mươi năm trời chưa dám nói một câu nào với người trên, huống chi nay lại ở nơi đại điện thâm nghiêm này, dù miệng y có muốn nói ra nhưng lưỡi lại rụt vào.

Hư Trúc còn đang băn khoăn, bỗng nghe Cưu Ma Trí lại lên tiếng:

- Phương trượng đã nói thế tức là nhìn nhận bảy mươi hai môn "tuyệt kỹ" của quý phái thiệt tình không phải do quý phái sáng lập ra. Thế thì chữ "tuyệt" nên đổi lại.

Huyền Từ lòng đau như dao cắt, lẳng lặng không nói gì.

Một vị lão tăng thân hình cao lớn hần học lên tiếng:

- Quốc sư đã chiếm được thượng phong, phương trượng bản tự cũng để cho nhà sư Thiên Trúc được tự do rời khỏi nơi đây, sao quốc sư còn đẩy mãi người ta vào bước đường cùng, không nể mặt chút nào?

Cưu Ma Trí mỉm cười nói:

- Đây bất quá là tiểu tăng xin phương trượng ứng cho một lời để tiện truyền bá cho các giới võ lâm đồng đạo khắp thiên hạ biết mà thôi. Theo ý kiến của tiểu tăng thì nay nên giải tán chùa Thiếu Lâm. Các vị cao tăng sẽ chia đi gia nhập vào các chùa Thanh Lương, ^^ làm chốn an thân để theo đuổi bước tiền trình, chẳng hơn giữ lấy cái hư danh là đệ tử chùa Thiếu Lâm để cầu an ư?

Cưu Ma Trí vừa nói dứt lời thì quần tăng chùa Thiếu Lâm tuy nhẫn nại đến đâu cũng không nhịn được nữa, nhao nhao nổi lên bài xích.

Bây giờ quần tăng mới hiểu rõ sở dĩ Cưu Ma Trí lên núi Thiếu Thất là có ý lấy sức một người đàn áp phái Thiếu Lâm, và như vậy, từ nay các phái võ Trung Nguyên sẽ như rắn không đầu...

Cưu Ma Trí lại đồng dục nói tiếp:

- Tiểu tăng một mình đến Trung thổ là có ý muốn học thêm phong độ của phái Thiếu Lâm đã từng nổi tiếng là núi Thái Sơn là sao Bắc Đẩu trong võ lâm và đỉnh ninh rằng sẽ được mở rộng tầm mắt. Nhưng bây giờ nghe lời nói cùng cử chỉ của các vị cao tăng thì... Ha ha! Nơi đây tựa hồ kém cả chùa Thiên Long ở tận cõi Nam hẻo lánh! Ôi! Tiểu tăng rất là thất vọng mất rồi!

Trong đám đại sư vào hàng chữ "Huyền" có một vị lên tiếng:

- Khô Vinh đại sư và Thiên Nhân phương trượng chùa Thiên Long nước Đại Lý quả nhiên Phật pháp cao thâm. Đã là đệ tử họ Thích ai chẳng không ngưỡng mộ. Người xuất gia đâu Phật dĩ nhiên không có quan niệm tranh hơi, quốc sư bảo chùa Thiếu Lâm đây không bằng chùa Thiên Long thì bọn tiểu tăng cũng không để ý làm chi.

Vị lão tăng vừa nói vừa từ từ bước ra. Mặt lão hồng hào. Ngón tay trỏ và ngón tay cái bên mặt để gần vào nhau. Trên môi thoáng một nụ cười, thần sắc rất ôn hoà.

Cưu Ma Trí cũng hớn hở tươi cười nói:

- Tiểu tăng vẫn hâm mộ công phu "Niêm hoa chỉ" của Huyền Độ đại sư đã luyện được đến độ xuất thần nhập hoá. Bữa nay được nhìn thấy còn gì may hơn nữa?

Cưu Ma Trí nói xong cũng đưa ngón tay trỏ và ngón tay giữa bên mặt gần vào nhau như để nhón lấy bông hoa. Tay trái cả hai nhà sư đồng thời từ từ đưa ra bật về phía đối phương ba cái.

Ba tiếng "veo véo" rít lên. Chỉ lực đụng nhau.

Huyền Độ đại sư rung người lên một cái rồi đột nhiên ba tia máu từ trước ngực phun ra xa đến mấy thước. Nguyên lúc hai luồng chỉ lực tỷ đấu, Huyền Độ không địch nổi bị ba luồng chỉ lực của Cưu Ma Trí sắc nhọn như mũi dao đâm vào trước ngực.

Huyền Độ đại sư nguyên là người rất mực ôn hoà và được hết thầy các tăng lữ vào hàng hậu bối mền chuộng. Năm Hư Trúc mười sáu tuổi đã được hầu hạ trà nước Huyền Độ và phục thị trong tám tháng. Huyền Độ coi y rất thân thiết và chỉ điểm La Hán quyền cho y.

Rồi sau Huyền Độ đóng cửa tham thiền. Hư Trúc ít khi được nhìn mặt. Nhưng mỗi tình thâm thiết ngày xưa vẫn lẫn lẩn trong đầu óc con người trung hậu.

Bây giờ Hư Trúc thấy Huyền Độ bị thương về chỉ lực Tiểu vô tướng thần công của Cưu Ma Trí, y biết rằng nếu cứu chậm một chút là nguy đến tính mạng đại sư.

Y đã học được phép trị thương do Lung á lão nhân Tô Tinh Hà truyền thụ. Sau y được học bí quyết phá giải "Sinh tử phù", nên đối với việc cứu thương y là người giỏi vào bậc nhất thiên hạ.

Hư Trúc thấy máu tươi trước ngực Huyền Độ đang phun ra, y không kịp nghĩ ngợi gì nữa, lạng người đi một cái đến trước mặt Huyền Độ vừa vung chưởng lên thì lập tức ba tia máu đang vọt ra chưa kịp rớt xuống đất đã được chưởng lực của y rút lộn về trong ngực một cách thần tốc vô cùng!

Tay trái Hư Trúc bật mấy cái gậy đàn tỳ bà điếm ra không gian. Chớp mắt miệng vết thương của Huyền Độ đã được bít lại cả thấy mười một chỗ. Máu tươi không phun ra nữa. Hư Trúc lại lấy một viên "Cửu chuyển hùng xà hoàn" ở cung Linh Thấu nhét vào miệng Huyền Độ.

Ngày trước Hư Trúc đã được Đoàn Diên Khánh chỉ điểm cho phá thế cờ bí mật của Vô Nhai Tử bày ra. Lúc đó Cưu Ma Trí đã gặp mặt Hư Trúc, nhưng rồi y tiến vào trong toà nhà gỗ ở phía sau hồi lâu không trở ra, Cưu Ma Trí bỏ đi ngay không được chứng kiến y trị thương cho Tuệ Phương và bọn Bao Bất Đồng.

Sau Hư Trúc công Đồng Mỗ trên đỉnh núi tuyết bị hất xuống Cưu Ma Trí lúc đó cùng Mộ Dung Phục, Đinh Xuân Thu và một bọn cao thủ thí nội lực, phóng chưởng ra đẩy Hư Trúc qua lại để phô trương võ công của mình.

Hai lần Cưu Ma Trí gặp Hư Trúc đều thấy y võ công tầm thường, chẳng có chi đáng kể. Hắn không ngờ bữa nay đột nhiên y dám rẽ mọi người tiến ra dùng luân chỉ điểm hờ mà bít kín được những huyết đạo cho Huyền Độ. Thủ pháp tuyệt diệu, công lực cường mạnh bình sinh hắn chưa từng thấy ai được như vậy, nên không khỏi giật mình kinh hãi. Ngày trước, sáu nhà sư bọn Tuệ Phương thấy Hư Trúc vung chưởng đánh chết Huyền Nạn, lại thấy y làm chưởng môn nhân một phái khác ngoài đạo Phật. Bọn Tuệ Phương chẳng biết làm thế nào đành đem thi hài Huyền Nạn về chùa Thiếu Lâm.

Huyền Từ phương trượng cùng các vị cao tăng sau điều tra thì Huyền Nạn chết về thuốc kịch độc Tam tiểu tiêu dao tán của Đinh Xuân Thu. Nhưng chờ lâu không thấy Hư Trúc về, lại phái mười mấy nhà sư chùa Thiếu Lâm đi tìm kiếm mà thủy chung vẫn chẳng thấy tông tích y đâu.

Hôm Hư Trúc về chùa Thiếu Lâm thì lại trúng lúc trong chùa xảy ra biến cố trọng đại. Cái Bang bang chúa là Vương Tinh Thiên đưa thiệp đến đòi phái Thiếu Lâm phải tôn y lên làm minh chủ võ lâm ở Trung Nguyên.

Huyền Từ mấy ngày liền cũng những vị đại sư vào hàng chữ "Huyền", chữ "Tuệ" thương nghị cách đối phó. Chẳng ai biết Vương Tinh Thiên là hạng người nào mà chưa từng thấy đồn đại trên chốn giang hồ. Song Cái bang là một bang hội lớn nhất trong võ lâm, thực lực rất hùng mạnh và trước đây từng nổi tiếng nghĩa hiệp.

Cái bang vốn cùng phái Thiếu Lâm nương tựa giúp đỡ nhau và cùng một chủ trương làm điều chính nghĩa trên chốn giang hồ, giữ công đạo cho võ lâm. Thế mà nay đột nhiên đòi ăn trên ngồi trốc phái Thiếu Lâm. Vụ này đã làm cho các vị cao tăng phải cố gắng quít.

Sư phụ Hư Trúc là Tuệ Luân, thấy phương trượng cùng các vị sư bá sư thúc đang bận tâm về việc quan trọng nên không dám đả động đến chuyện Hư Trúc đã về chùa, cả những việc y phạm giới luật cũng không dám báo cáo. Vì thế mà Hư Trúc ở trong vườn rau tưới cỏ, các vị cao tăng không một ai hay biết.

Bấy giờ đột nhiên y hiển hiện thân thủ cao diệu đến độ quạt được máu tươi Huyền Độ quay về trong người, thì ai nấy đều kinh dị.

Hư Trúc cho Huyền Độ uống linh đan rồi nói:

- Thưa đại sư bá! Đại sư bá đừng vận khí để tránh vết thương khỏi ứa máu.

Y lại xé áo băng buộc vết thương trước ngực cho Huyền Độ.

Huyền Độ nhăn nhó cười nói:

- Đại Luân Minh Vương!... Chiêu "Niêm hoa chỉ" của Minh Vương tinh diệu đến tuyệt độ... Lão tăng rất là bá phục...

Hư Trúc nói:

- Đại sư bá! Không phải y sử chiêu "Niêm hoa chỉ" mà cũng không phải võ công của Phật môn.

Câu này Hư Trúc vừa nói ra, trong lòng quần tăng đều ngấm ngấm kinh ngạc. Chỉ pháp của Cưu Ma Trí cùng một kiểu như Huyền Độ, cả đến vẻ mặt, hai người vẫn ôn hòa

tươi cười như nhau. Thế mà không phải chiêu thức "Niêm hoa chỉ", một tuyệt kỹ của Thiếu Lâm, là nghĩa làm sao?

Cưu Ma Trí là hộ quốc pháp sư nước Thổ Phồn, được sắc phong Đại Luân Minh Vương. Cứ năm năm một lần hấn giảng kinh thuyết pháp trên chùa Đại Luân núi Đại Tuyết. Những vị cao tăng, cư sĩ bốn phương đến nghe rất đông đảo. Ai cũng khen hấn giỏi về Phật pháp. Hấn là một vị cao tăng của Phật khắp thiên hạ đều biết tiếng. Thế mà Hư Trúc lại bảo võ công của hấn không phải là võ công nhà Phật, nên mọi người không khỏi sững sốt.

Cưu Ma Trí càng kinh hãi hơn tự hỏi:

- Sao gã tiểu hoà thượng này lại biết chiêu thức của mình không phải là "Niêm hoa chỉ"?

Sau khi suy nghĩ một lúc, hấn liền tỉnh ngộ, lẩm bẩm:

- Phải rồi! Chiêu "Niêm hoa chỉ" nguyên là một công phu hoà bình rất nhân đạo, mục đích là để điểm huyết kiềm chế địch nhân chứ không phải để giết người. Vì ta nóng lòng thủ thắng phóng chỉ lợi hại quá khiến cho nhà sư già thủng ba lỗ trước ngực, không đúng với bản ý chiêu "Niêm hoa vi tiểu" của Gia Diệp thiên sư. Chắc vì thế mà gã tiểu hoà thượng này nhận ra.

Cưu Ma Trí vốn là người thông minh cơ biến, từ thuở nhỏ đã gặp kỳ duyên và chưa từng bị thua về tay ai bao giờ.

Hấn dời khỏi nước Thổ Phồn đến chùa Thiên Long nước Đại Lý đã thắng được những tay cao thủ là Khô Vinh, Thiên Nhân, Thiên Tướng.

Đến Trung Nguyên, hấn lại tỷ thí với bọn Mộ Dung Phục, Đinh Xuân Thu, tuy chưa phân cao thấp, nhưng cũng đã chiếm được thượng phong.

Bây giờ hấn thấy Hư Trúc bất quá tuổi độ hai chục tuy ra chiêu "Luân chỉ phong huyết" rất thần diệu, nhưng hấn đoán rằng võ công Hư Trúc cũng chưa có gì đáng kể. Bữa nay Cưu Ma Trí đến chùa Thiếu Lâm mục đích đem võ công của một mình mà đơn phương độc mã hạ bệ ngôi chùa cổ kính này thì khi nào vì một nhà sư trẻ tuổi mà đã sợ co vùi.

Cưu Ma Trí tùm tùm cười hỏi:

- Tiểu sư phụ bảo võ công của ta không phải đúng đường lối Phật môn, thế thì tiểu hoà thượng định đặt những môn tuyệt kỹ phái Thiếu Lâm vào chỗ nào?

Hư Trúc không biết nói khéo, ấp úng đáp:

- Chiêu "Niêm hoa chỉ" của Huyền Độ đại sư bá dĩ nhiên đúng là của nhà Phật... Còn cái đó... của... Minh Vương thì không phải...

Hư Trúc vừa nói vừa giơ tay trái lên bật ba cái bắt chước Huyền Độ, nhưng ngón tay y lại phát động công phu "Tiểu vô tướng công"

Hư Trúc vốn là người khiêm cung, y không dám bật tay thẳng vào Cưu Ma Trí mà bật chéch ra chỗ không người.

Ba tiếng "boong boong" vang lên quả chuông đồng trên đại điện bật ra tiếng kêu rất lớn.

Nguyên Hư Trúc bật tay ba cái, chỉ lực đều văng tới quả chuông chẳng khác chi người cầm dùi mà đánh mạnh vào.

Cưu Ma Trí la lên:

- Tuyệt diệu! Tuyệt diệu! Xin tiểu hoà thượng hãy thử tiếp một chiêu "Ban Nhược chưởng" của ta!

Nói xong Cưu Ma Trí dựng hai bàn tay lên như để hành lễ nhưng hai bàn tay không khép lại mà hất ra. Một tiếng nho nhỏ rít lên một luồng chưởng lực theo hai bàn tay phóng xô về phía Hư Trúc.

Đó chính là chiêu "Giáp cốc thiên phong" trong phép "Ban Nhược chưởng".

Hư Trúc thấy luồng chưởng lực xô tới cực kỳ hung hãn, không chống lại không xong. Y liền vòng tay như một cái đai theo phép "Thiên Sơn lục dương chưởng" hoá giải được chưởng lực của đối phương không còn thấy tăm tích đâu nữa.

Cưu Ma Trí cảm thấy chưởng lực của Hư Trúc có ẩn tàng sức hút nên mới khắc chế chưởng lực của mình một cách dễ dàng, và rõ ràng gã huy động "Tiểu vô tướng công" đến tột độ.

Hắn nghĩ vậy trong lòng không khỏi run sợ, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười hỏi mớ:

- Chiêu thức của hoà thượng phải chăng là công phu của Phật? Bữa nay ta đến bảo tự cốt để lĩnh giáo thân kỹ phái Thiếu Lâm. Sao tiểu hoà thượng lại dùng công phu bàng môn để ra chiêu? Chẳng lẽ phái Thiếu Lâm có những môn tuyệt kỹ vào bậc nhất nhì nước Đại Tống chỉ là hư danh không đủ chống đối với võ công nước ngoài hay sao?

Ta nên nhớ rằng Cưu Ma Trí là tay giáo quyết vô cùng. Mới thử một chiêu mà hắn đã biết nội công của Hư Trúc có điểm đặc biệt, hắn không nắm vững được phân thắng nên dùng lời nói mai mỉa để bắt buộc đối phương chỉ được dùng võ công của phái Thiếu Lâm mà thôi.

Hư Trúc tuyệt không hay biết gì về lòng người nham hiểm. Y đáp ngay:

- Vì tư chất của tiểu tăng ngu muội nên về võ công của bản phái chỉ học được môn La Hán quyền và Vi Đà chưởng. Đó là những công phu võ lòng lúc nhập môn, thì làm sao chịu đựng nổi một chiêu của quốc sư

Cưu Ma Trí cười ha hả nói:

- Thế thì tiểu sư phụ tự biết mình không phải là đối thủ của ta. Vậy tiểu sư phụ rút lui đi.

Hư Trúc đáp:

- Dạ dạ! Tiểu tăng xin rút lui.

Y nói rồi hai tay để trước ngực thi lễ lui về chỗ thứ bậc những nhà sư vào hàng chữ "Hư".

Huyền Từ phương trượng là người rất tinh minh. Tuy đại sư không hiểu nguồn gốc võ công của Hư Trúc. Nhưng y vừa phô diễn mấy chiêu xem ra có vẻ tân kỳ mà nội lực y lại rất thâm hậu có thể đối chọi được với Cưu Ma Trí, thì nghĩ thầm:

- Bữa nay chùa Thiếu Lâm vào tình trạng rất quan hệ đến sự vinh nhục tồn vong của bản tự. Chi bằng bảo y chống chọi một trận. Dù có thất bại thì cũng khiến cho Cưu Ma Trí phải hao tán một phần nội lực và khiến hắn bớt kiêu ngạo.

Huyền Từ nghĩ vậy liền nói:

- Đại Luân Minh Vương đã tự xưng là tinh thông hết thảy bảy mươi hai môn tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm. Tài cao của Minh Vương khiến cho mọi người rất là bội phục. Vậy thì cái học nông cạn lúc nhập môn của tệt phái chắc Minh Vương chẳng coi vào đâu. Hư Trúc! Tăng chúng trong bản tự bày hàng theo bốn chữ "Huyền", "Tuệ", "Hư", "Không". Người là đệ tử hàng tam của chương môn bản phái, nguyên không đủ tư cách để ra chiêu động thủ cùng một tay cao thủ nước Thổ Phồn là Đại Luân Minh Vương đây. Nhưng Minh Vương chẳng quản đường xa diệu vợi, muôn dặm tới đây, thật là một cơ hội ít khi gặp được. Vậy người đem La Hán quyền và Vi Đà chương ra xin Minh Vương chỉ điểm cho!

Trong bụng Huyền Từ nghĩ rằng Hư Trúc chỉ là một gã tiểu tăng đứng vào hàng tam đại dù có thua về tay Cưu Ma Trí, thì uy danh phái Thiếu Lâm cũng chẳng thương tổn gì.

Đại sư chỉ mong Hư Trúc gắng gượng chống chọi được một vài khắc rồi mình sẽ lệnh cho y ngừng tay mà Cưu Ma Trí cũng chẳng còn mặt mũi nào chiến đấu dai dẳng với y nữa.

Hư Trúc được lệnh phương trượng dĩ nhiên là phải tuân theo liền khom lưng đáp:

- Xin tuân lệnh sư bá tổ!

Y chạy ra giữa điện chấp tay nói:

- Xin Minh Vương nhẹ đòn cho!

Rồi y nghĩ rằng:

- Đối phương là bậc cao nhân lại vào hàng tiền bối, quyết nhiên không ra chiêu trước, y liền giơ hai tay lên lạy xuống. Đó là chiêu "Linh Sơn lễ Phật", một chiêu đầu tiên về Vi Đà chương.

Nguyên Hư Trúc ở chùa Thiếu Lâm nửa ngày niệm kinh còn nửa ngày luyện võ, mười mấy năm trời, nên những môn La Hán quyền và Vi Đà chương y đều thuộc nhẵn, chiêu "Linh Sơn lễ Phật", chẳng qua là một chiêu thức tỏ lòng kính cẩn địch thủ và biểu thị đệ tử nhà Phật lấy lễ nhượng làm đầu, chứ không phải là hạ hung hăng hiếu dũng.

Dè dặt Hư Trúc nay đã thừa hưởng "Bắc minh chân khí" của Vô Nhai Tử lại kiêm thông những môn sở trường về võ học của hai tay đại cao thủ là Thiên Sơn Đồng Mộc và Lý Thu Thủy. Ngoài ra y còn học thêm được bao nhiêu bí quyết dưới nhà hầm cung Linh Thứu, nên y có một bản lãnh và nội lực phi thường.

Hai tay Hư Trúc vừa lạy xuống, áo tăng bào lập tức bật lên tiếng phành phạch vì chân khí trong người chu lưu để hộ vệ cho toàn thân.

Cưu Ma Trí thấy tình thế như vậy không thể lùi bước được liền phóng chương đánh ra.

Chưởng phong rít lên "veo véo" và có ẩn hiện tiếng nổ lách tách như tiếng rang đậu. Thủ pháp cùng tư thức này chính là công phu thượng thừa của Ban Nhược chưởng pháp. Vi Đà chưởng là môn võ lòng của phái Thiếu Lâm. Trái lại Ban Nhược chưởng lại là một chưởng pháp rất linh diệu. Theo lối tuân tự thông thường mà tiến thì phải luyện mất ba mươi lăm năm. Ban Nhược chưởng lại là một trong bảy mươi hai môn tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm. Môn này luyện không biết đến đâu là cùng cực. Chưởng lực càng luyện càng mạnh. Chiêu thức càng luyện càng tinh không biết đâu là bờ bến.

Từ ngày sáng lập ra chùa Thiếu Lâm đến nay chưa có cuộc đấu dùng Vi Đà chưởng để đối chưởng để đối chọi với Ban Nhược chưởng bao giờ. Thật là hai cái thái cực trong võ công của phái Thiếu Lâm. Chẳng những các bậc tiền bối cao nhân đi học đến Ban Nhược chưởng không đi động thủ với hàng đệ tử chả biết Vi Đà chưởng mà cả giữa thầy trò rèn luyện võ nghệ cũng vậy. Sư phụ đã sử đến Ban Nhược chưởng thì đệ tử ít nhất cũng phải đem Đạt Ma chưởng, Phục Hổ chưởng hay Như Lai Thiên Thủ ra đối phó.

Hư Trúc thấy chưởng lực đối phương đánh tới khễ né người đi tránh khỏi rồi đưa song chưởng ra chiêu "Sơn Môn Hộ Pháp" cũng thuộc Vi Đà chưởng. Chiêu thức này rất tầm thường nhưng nội lực y cực kỳ hùng hậu.

Cưu Ma Trí chuyển động thân hình phóng ra hai chiêu "Tụ lý càn khôn" và "Vô tướng tiếp chỉ" điếm tới đối phương.

Hư Trúc nghiêng mình đi né tránh.

Cưu Ma Trí đã liệu trước phương hướng, phóng Đại Kim Cương quyền đánh "binh" một tiếng trúng vào vai Hư Trúc.

Hư Trúc loạn choạng lùi lại hai ba bước.

Cưu Ma Trí cười ha hả hỏi:

- Tiểu sư phụ đã chịu phục chưa?

Hắn chắc rằng đòn quyền tan bia vỡ đá của hắn đã khiến cho xương bả vai của Hư Trúc phải gãy tan. Ngờ đâu trong người Hư Trúc đã có "Bác Minh chân khí" hộ thân, ngoại lực không thể xâm nhập vào được và mỗi lần gặp ngoại lực đụng tới chân khí lại mạnh thêm lên một ít.

Hư Trúc uốn người đi một cái. Hai tay từ mé tả đưa sang mé hữu. Chiêu thức này mệnh danh là "Hồng Thủy quy hải". Trong hai bàn tay đầy rẫy chân khí phóng ra cuộn cuộn như dòng nước lớn chảy về bể đông.

Cưu Ma Trí thấy Hư Trúc bị trúng quyền của mình mà thản nhiên như chẳng thấy gì, thì trong lòng không khỏi ngấm ngấm kinh dị. Hắn vận toàn lực phóng chưởng ra chống đối. Đồng thời hắn tung người nhảy lên vung hai chân đá ra theo thế liên hoàn. Chớp mắt hắn đá đến bảy cước, vang lên những tiếng "bốp bốp" mà cước nào cũng trúng ngực Hư Trúc. Đó là chiêu "Như ảnh tùy hình", một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ của phái Thiếu Lâm.

Sở dĩ chiêu này mang tên đó là vì một chân đá ra chân thứ hai lại đá luôn như bóng theo hình. Cái đá thứ hai biến thành hình cái đá thứ ba như bóng đuổi theo.

Cưu Ma Trí đá luôn bảy cước. Hư Trúc ngựa người về phía sau tung đi mấy trượng. Hắn không để cho đối phương kịp thở, lại phóng chỉ ra điểm "veo véo". Đó là "Đa la chỉ pháp".

Hư Trúc theo thế ngồi trên ngựa bắn cung lại đánh trả một quyền theo chiêu "Hắc Hồ thâm tâm" trong La Hán quyền.

Chiêu thức quá thông thường này chẳng một nhà sư nào là không hiểu. Nhưng nó được công phu "Tiểu vô tướng công" phụ vào khiến cho "Đa la chỉ" mãnh liệt có thể đủ sức phóng thủng vàng vỡ đá của đối phương tiêu tan ngay.

Cưu Ma Trí muốn phô trương công phu của mình. Hắn vừa ra chiêu Đa la chỉ lập tức biến thế. Một cánh tay chém bổ xuống theo chiêu "Nhiêm mộc đao pháp".

Đao pháp này thần tốc phi thường, khi luyện thành công rồi đập luôn chín lần chín tám mươi một đao vào một cây khô không làm tổn thương chút nào đến thân cây cả, nhưng sức nóng bật ra lửa đốt cháy cây liền.

Năm trước sư phụ Tiêu Phong là Huyền Khổ đại sư chuyên về tuyệt kỹ này. Nhưng từ ngày đại sư viên tịch rồi không còn ai hiểu biết nữa.

Cưu Ma Trí đập xuống một đao trúng vào cánh tay Hư Trúc đánh "chát" một tiếng. Hư Trúc la lên:

- Lẹ quá!

Rồi vung quyền đánh ra. Quyền mới ra nửa vời thì tay hữu lại trúng một đao.

Cưu Ma Trí dùng chưởng làm đao chẳng kém gì đao thật. Nó có thể cắt đầu chặt tay. Song Hư Trúc bị trúng luôn hai đao mà chẳng vẫn gì. Hơn nữa luồng lực đập hất ngược lại làm cho cườm tay hắn đau ê ẩm.